

บทนิยามคำว่า “ความลับทางการค้า” แห่งพระราชบัญญัติความลับทางการค้า พ.ศ. 2545 : ข้อมูลการค้าซึ่ง
ยังไม่รู้จักกันโดยทั่วไป

ผู้ช่วยศาสตราจารย์เศรษฐบุศร อิทธิธรรมวินิจ*

Assistant Professor Setthabut Ittithumwinit

Abstract

The definition of ‘trade secrets’ in section 3 of the *Trade Secrets Act B.E.2545 (2002)* stipulates that trade information is required to be ‘not yet generally known or not yet accessible by persons who are normally connected with the information’. It seems that the language describing the ‘not yet generally known’ element in section 3 of the *Trade Secrets Act B.E.2545 (2002)* is ambiguous. The phrase ‘by persons who are normally connected with the information’ raises a question as to whether it applies to the words ‘trade information not yet generally known’. The definition of trade secrets in section 3 may be read either as ‘trade information not yet generally known’ or ‘trade information not yet generally known by persons who are normally connected with the information’. This article considers the language used in describing the ‘not yet generally known’ element and studies the term ‘persons who are normally connected with the information’.

บทคัดย่อ

บทนิยามคำว่า “ความลับทางการค้า” ในมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติความลับทางการค้ากำหนดว่า ข้อมูลการค้าจะต้อง “ไม่รู้จักกันโดยทั่วไป หรือยังเข้าถึงไม่ได้ในหมู่บุคคลซึ่งโดยปกติแล้วต้องเกี่ยวข้องกับข้อมูลดังกล่าว” ถ้อยคำในบทนิยามดังกล่าวอาจเป็นถ้อยคำที่กำกวมเนื่องจาก คำว่า “ไม่รู้จักกันโดยทั่วไป” จะถูกขยายความด้วยคำว่า “ในหมู่บุคคลซึ่งโดยปกติแล้วต้องเกี่ยวข้องกับข้อมูลดังกล่าว” หรือไม่ ซึ่งผลของการได้รับความคุ้มครองก็จะแตกต่างกัน การตีความบทนิยามอาจตีความว่า ข้อมูลการค้าไม่รู้จักกัน

* อาจารย์ประจำภาควิชานิติศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, น.บ. เกียรตินิยม (จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย), น.บ.ท., M.L.I. (University of Wisconsin-Madison), LL.M. (New York University), LL.M. in Intellectual Property (Turin University)

โดยทั่วไปในหมู่บุคคลทั่วไป หรืออาจตีความว่า ข้อมูลการคำไม่เป็นที่รู้จักในหมู่บุคคลซึ่งโดยปกติแล้วต้องเกี่ยวข้องกับข้อมูลดังกล่าว บทความนี้จึงวิเคราะห์ถ้อยคำที่ว่า “ไม่รู้จักกันโดยทั่วไป” และคำว่า “บุคคลซึ่งโดยปกติแล้วต้องเกี่ยวข้องกับข้อมูลดังกล่าว”

บทนำ

บทนิยามในมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติความลับทางการค้า พ.ศ. 2545 กำหนดความหมายของคำว่า “ความลับทางการค้า” ซึ่งหมายความว่า “ข้อมูลการค้าซึ่งยังไม่รู้จักกัน โดยทั่วไป หรือยังเข้าถึงไม่ได้ในหมู่บุคคลซึ่งโดยปกติแล้วต้องเกี่ยวข้องกับข้อมูลดังกล่าว โดยเป็นข้อมูลที่มีประโยชน์ในเชิงพาณิชย์ เนื่องจากการเป็นความลับ และเป็นข้อมูลที่ผู้ควบคุมความลับทางการค้าได้ใช้มาตรการที่เหมาะสมเพื่อรักษาไว้เป็นความลับ” ความลับทางการค้าจึงเป็นข้อมูลการค้าที่ได้รับการคุ้มครองตามกฎหมายฉบับนี้ ทั้งนี้ ข้อมูลการค้าหมายความว่า “สิ่งที่สื่อความหมายให้รู้ข้อความ เรืองราว ข้อเท็จจริง หรือสิ่งใดไม่ว่าการสื่อความหมายนั้นจะผ่านวิธีการใด ๆ และไม่ว่าจะจัดทำไว้ในรูปใด ๆ และให้หมายความรวมถึงสูตร รูปแบบงานที่ได้รวบรวมหรือประกอบขึ้น โปรแกรม วิธีการ เทคนิค หรือกรรมวิธีด้วย”

เมื่อพิจารณาบทนิยามความลับทางการค้าข้างต้นแล้ว ความลับทางการค้าภายใต้พระราชบัญญัติความลับทางการค้า พ.ศ. 2545 ต้องมีลักษณะดังต่อไปนี้

- 1) เป็นข้อมูลการค้าซึ่งยังไม่รู้จักกัน โดยทั่วไป หรือยังเข้าถึงไม่ได้ในหมู่บุคคลซึ่งโดยปกติแล้วต้องเกี่ยวข้องกับข้อมูลดังกล่าว
- 2) เป็นข้อมูลที่มีประโยชน์ในเชิงพาณิชย์เนื่องจากการเป็นความลับ และ
- 3) เป็นข้อมูลที่ผู้ควบคุมความลับทางการค้าได้ใช้มาตรการที่เหมาะสมเพื่อรักษาไว้เป็นความลับ

เงื่อนไขประการหนึ่งที่ข้อมูลการค้าจะได้รับการคุ้มครองภายใต้พระราชบัญญัติความลับทางการค้า พ.ศ. 2545 คือ ข้อมูลการค้าต้อง “ยังไม่รู้จักกัน โดยทั่วไป หรือยังเข้าถึงไม่ได้ในหมู่บุคคลซึ่งโดยปกติแล้วต้องเกี่ยวข้องกับข้อมูลดังกล่าว” นักกฎหมายมีความเห็นแตกต่างกันสำหรับกลุ่มบุคคลที่จะใช้เป็นตัวชี้วัดว่าข้อมูลการค้านั้นเป็นที่รู้จักกัน โดยทั่วไปหรือไม่ นักกฎหมายส่วนหนึ่งได้ให้ความเห็นว่า คำว่า “ยังไม่รู้จักกัน โดยทั่วไป” น่าจะหมายถึงข้อมูลการค้าที่บุคคลทั่วไปไม่ทราบ แต่นักกฎหมายอีกส่วนหนึ่งได้ให้ความเห็นว่า ถ้อยคำดังกล่าวน่าจะหมายถึงข้อมูลการค้าที่ยังไม่รู้จักในหมู่บุคคลซึ่งโดยปกติแล้วต้องเกี่ยวข้องกับข้อมูลดังกล่าว

บทความนี้จึงมุ่งวิเคราะห์คำว่า “ยังไม่รู้จักกัน โดยทั่วไป” ซึ่งเป็นถ้อยคำที่ปรากฏในบทนิยามคำว่า “ความลับทางการค้า” ในมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติความลับทางการค้า พ.ศ. 2545 ว่ามีความหมายอย่างไร

ข้อมูลการค้าซึ่งยังไม่รู้จักกันโดยทั่วไป

เงื่อนไขประการหนึ่งของความลับทางการค้าคือ ข้อมูลการค้านั้นจะต้องยังไม่รู้จักกัน โดยทั่วไปซึ่ง นักกฎหมายหลายท่านได้อธิบายคำว่า “ยังไม่รู้จักกันโดยทั่วไป” เช่น ท่านสุพิศ ปราณีตพลกรัง ผู้พิพากษา ศาลยุติธรรม ได้อธิบายว่า “สำหรับกลุ่มคนที่จะมาเป็นตัวชี้วัดว่าทราบแล้วหรือไม่ เข้าถึงข้อมูลการค้าแล้วหรือไม่ นั้น ไม่ใช่บุคคลทั่วไป แต่หมายถึงบุคคลซึ่งโดยปกติแล้วต้องเกี่ยวข้องกับวงการณ์นั้น ๆ ไม่ว่าจะเป็นในด้านของผู้เกี่ยวข้องด้านการผลิต ซื่อขาย ตลอดจนผู้บริโภค หรือบุคคลอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องนั่นเอง”¹

ศาสตราจารย์ (พิเศษ) สุชาติ ธรรมมาพิทักษ์กุล ได้อธิบายว่า “คำว่า ‘ไม่เป็นที่รู้จักกันโดยทั่วไป’ นั้น น่าจะหมายถึงเฉพาะในกลุ่มที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจหรืออุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลทางการค้านั้น ไม่น่าจะมีความหมายอย่างกว้างที่หมายถึงบุคคลทั่วไปอย่างแท้จริงโดยไม่จำกัด ซึ่งหากตีความเช่นนั้น ก็คงแทบจะหาข้อมูลทางการค้าที่ได้รับความคุ้มครองไม่ได้เลย”²

ร้อยโท ดร.ชนพจน เอกโยคยะ ได้อธิบายว่า ข้อมูลการค้าซึ่งยังไม่รู้จักกันโดยทั่วไป “เป็นข้อมูลการค้าที่บุคคลทั่ว ๆ ไปไม่ทราบ โดยบุคคลที่จะทราบข้อมูลดังกล่าวจะเป็นบุคคลกลุ่มเล็ก ๆ เพียงกลุ่มเดียว”³

นายสุรพล ไตรเวทย์ ก็ได้อธิบายว่า “ข้อมูลการค้านั้นไม่เป็นที่ทราบกันอยู่ทั่วไป หรือประชาชนโดยทั่วไปทราบอยู่แล้ว ทั้งนี้ข้อมูลการค้าดังกล่าว ไม่จำเป็นต้องมีผู้รู้เพียงคนเดียว แม้จะรู้กันหลายคนแต่รู้กันเฉพาะบุคคลในกลุ่มที่เกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะมิจำนวนบุคคลเท่าใด ก็ยังถือเป็นความลับได้”⁴

คำอธิบายของนักกฎหมายข้างต้นทำให้เกิดข้อพิจารณาในการตีความคำว่า “ยังไม่รู้จักกันโดยทั่วไป” ซึ่งควรจะตีความว่า ความลับทางการค้าจะต้องเป็นข้อมูลการค้าที่ไม่เป็นที่รู้จักกันโดยทั่วไปในหมู่บุคคลทั่วไป หรือควรจะตีความว่าความลับทางการค้าจะต้องเป็นข้อมูลการค้าที่ไม่เป็นที่รู้จักกันในหมู่บุคคลซึ่งโดยปกติแล้วต้องเกี่ยวข้องกับข้อมูลดังกล่าว การตีความนี้มีผลต่อการได้รับความคุ้มครองภายใต้

¹ สุพิศ ปราณีตพลกรัง, กฎหมายว่าด้วยความลับทางการค้า, (กรุงเทพมหานคร : อินเทอร์เน็ต, 2546), น.22.

² สุชาติ ธรรมมาพิทักษ์กุล, “ความลับทางการค้า,” ใน ตำรากฎหมายทรัพย์สินทางปัญญา, (กรุงเทพมหานคร : เนติบัณฑิตยสภาในพระบรมราชูปถัมภ์, 2555), น.167

³ ชนพจน เอกโยคยะ, “กฎหมายความลับทางการค้า,” ใน ทรัพย์สินทางปัญญาในยุคโลกาภิวัตน์ เล่ม 2, บรรณาธิการโดย นันทน อินทนนท์ (กรุงเทพมหานคร : จีระจักรพิมพ์, 2547), น.736.

⁴ สุรพล ไตรเวทย์, คำอธิบายพระราชบัญญัติความลับทางการค้า พ.ศ. 2545, (กรุงเทพมหานคร : วิญญูชน, 2546), น.42.

พระราชบัญญัติความลับทางการค้า พ.ศ. 2545 กล่าวคือ หากตีความว่าความลับทางการค้าจะต้องเป็นข้อมูลการค้าที่ไม่เป็นที่รู้จักกันในหมู่บุคคลทั่วไป การตีความเช่นนี้จะมีผลว่า แม้ข้อมูลการค้าจะเป็นที่รู้จักกันในหมู่บุคคลซึ่งโดยปกติแล้วต้องเกี่ยวข้องกับข้อมูลแต่ยังไม่เป็นที่รู้จักของสาธารณะ ข้อมูลการค้านั้นก็ยังเป็นความลับทางการค้าอยู่เพราะข้อมูลการค้ายังไม่เป็นที่รู้จักกันในหมู่บุคคลทั่วไป เพียงเป็นที่รู้จักกันโดยทั่วไปในหมู่บุคคลที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลนั้น เช่น ถ้าสูตรทางอุตสาหกรรมเป็นที่รู้จักกันในหมู่บุคคลที่เกี่ยวข้องกับสูตรอุตสาหกรรมนั้นแต่ยังไม่เป็นที่รู้จักในหมู่บุคคลทั่วไป สูตรอุตสาหกรรมนั้นก็ยังเป็นความลับทางการค้าอยู่เพราะบุคคลที่เป็นตัวชีวิตคือบุคคลทั่วไป

แต่ถ้าตีความว่าความลับทางการค้าจะต้องเป็นข้อมูลการค้าที่ไม่เป็นที่รู้จักกันในหมู่บุคคลซึ่งโดยปกติแล้วต้องเกี่ยวข้องกับข้อมูลดังกล่าว บุคคลที่เป็นกลุ่มชีวิตคือหมู่บุคคลซึ่งโดยปกติแล้วต้องเกี่ยวข้องกับข้อมูล ภายใต้การตีความเช่นนี้ ข้อมูลการค้าจะไม่เป็นความลับทางการค้าเมื่อข้อมูลการค้านั้นเป็นที่รู้จักกันในหมู่บุคคลซึ่งโดยปกติแล้วต้องเกี่ยวข้องกับข้อมูล เช่น สูตรอุตสาหกรรมจะไม่เป็นความลับทางการค้าก็ต่อเมื่อสูตรอุตสาหกรรมนั้นเป็นที่รู้จักกันในหมู่บุคคลที่เกี่ยวข้องกับสูตรอุตสาหกรรม โดยไม่ต้องพิจารณาถึงการรับรู้ของบุคคลทั่วไปเลย

ดังนั้น ผู้เขียนจะวิเคราะห์และตีความคำว่า “ยังไม่รู้จักกัน โดยทั่วไป” โดยใช้หลักการตีความกฎหมายเพื่อให้เกิดความความชัดเจนแก่บทนิยามของคำว่า “ความลับทางการค้า” ตามพระราชบัญญัติความลับทางการค้า พ.ศ. 2545

การตีความกฎหมายและเครื่องมือช่วยตีความกฎหมาย

การตีความกฎหมายต้องตีความตามลายลักษณ์อักษรและตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย การตีความกฎหมายตามลายลักษณ์อักษรจะขัดกับเจตนารมณ์ของกฎหมายไม่ได้⁵ และจะแยกเจตนารมณ์ของกฎหมายออกจากลายลักษณ์อักษรก็ไม่ได้เช่นกัน การตีความกฎหมายจึงต้องพิจารณาทั้งลายลักษณ์อักษรและเจตนารมณ์ของกฎหมายไปพร้อมกัน⁶ หลักการตีความกฎหมายไทยปรากฏอยู่ในมาตรา 4 วรรคหนึ่งแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ซึ่งบัญญัติว่า “กฎหมายนั้นต้องใช้ในบรรดากรณีซึ่งต้องด้วยบทบัญญัติใด ๆ

⁵ ธานินทร์ ภัยวิเชียร, “หลักการตีความกฎหมายตามครรลองของหลักนิติรัฐและนิติธรรม,” *จุดนิติ* 4, ฉบับที่ 4, น.7 (กรกฎาคม – สิงหาคม 2553).

⁶ *เพ็งอึ้ง*, น.8.

แห่งกฎหมายตามตัวอักษร หรือตามความมุ่งหมายของบทบัญญัตินั้น ๆ” การใช้กฎหมายตามความมุ่งหมายของบทบัญญัตินั้น ๆ ก็คือการใช้กฎหมายให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมายนั่นเอง⁷

เจตนารมณ์ของกฎหมายอาจพิจารณาจากเจตนารมณ์ของผู้บัญญัติกฎหมายซึ่งอาจสืบค้นได้จากเอกสารที่เกี่ยวกับการเสนอร่างกฎหมายไม่ว่าจะเป็นเอกสารจากฝ่ายบริหารหรือเอกสารประกอบการพิจารณาของรัฐสภา⁸ เช่น บันทึกหลักการและเหตุผล บันทึกชี้แจงในการเสนอร่างกฎหมาย รายงานการประชุมของคณะกรรมการพิจารณาร่างกฎหมาย รายงานการประชุมของสภา เป็นต้น⁹ ทั้งนี้ การตีความกฎหมายอาจไม่จำเป็นต้องตีความตามเจตนารมณ์ของผู้ร่างกฎหมายในขณะที่ตรากฎหมาย หากตีความกฎหมายตามเจตนารมณ์ของผู้ร่างกฎหมายในขณะนั้นก็อาจทำให้การใช้กฎหมายมีขอบเขตอย่างจำกัดและกฎหมายล้าสมัยโดยรวดเร็ว¹⁰ อาจกล่าวได้ว่า การตีความกฎหมายต้องมุ่งต่อผลให้เหมาะสมกับสภาพสังคม เศรษฐกิจ และการเมืองในสภาวะการณ์นั้น ๆ¹¹

การตีความกฎหมายยังอาจอาศัยเครื่องมือช่วยตีความกฎหมาย เช่น ประวัติศาสตร์กฎหมายแต่ละฉบับ บทนิยามศัพท์ พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน หลักกฎหมายทั่วไป ด้วบทในภาษาต่างประเทศ กฎหมายเก่า กฎหมายอื่น และกฎหมายต่างประเทศ เป็นต้น¹² นอกจากนี้แล้ว ความตกลงระหว่างประเทศอาจเป็นเครื่องมือช่วยในการตีความกฎหมายได้เช่นกันดังที่ปรากฏในคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8834/2534 ซึ่งศาลฎีกาได้กล่าวไว้ว่า ประเทศไทยเป็นประเทศภาคีสมาชิกประเทศหนึ่งในข้อตกลงทริปส์ ซึ่งโดยหลักของกฎหมายระหว่างประเทศ ประเทศไทยมีพันธกรณีต้องผูกพันตามข้อตกลงทริปส์อันเป็นความตกลงระหว่างประเทศนั้นด้วย ดังนั้น ความหมายหรือหลักเกณฑ์ในการพิจารณาว่าเครื่องหมายการค้าใดเป็นเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงแพร่หลายทั่วไปดังที่กำหนดไว้ในข้อ 16(2) แห่งข้อตกลงทริปส์ จึงอาจนำมาใช้เพื่อ

⁷ เพิ่งอ้าง, น.6.

⁸ บวรศักดิ์ อุวรรณโณ, “หลักการตีความกฎหมายตามครรลองของหลักนิติรัฐและนิติธรรม,” *จตุรนิติ* 29, ฉบับที่ 4, น.32 (กรกฎาคม – สิงหาคม 2553).

⁹ อักษราทร จุฬารัตน, “หลักการตีความกฎหมายตามครรลองของหลักนิติรัฐและนิติธรรม,” *จตุรนิติ* 14, ฉบับที่ 4, น.24 (กรกฎาคม – สิงหาคม 2553).

¹⁰ ชานินทร์ ทรัพย์วิเชียร, *อ้างแล้ว เจริญธรรม* ที่ 5, น.10.

¹¹ บวรศักดิ์ อุวรรณโณ, *อ้างแล้ว เจริญธรรม* ที่ 8, น.34.

¹² โปรคตุ ชานินทร์ ทรัพย์วิเชียร และ วิชา มหาคุณ, *การตีความกฎหมาย*, พิมพ์ครั้งที่ 4 (กรุงเทพมหานคร : ชวนพิมพ์, 2548), น.178-213.

ประโยชน์ในการตีความหรือแปลความหมายของคำว่า “เครื่องหมายที่มีชื่อเสียงแพร่หลายทั่วไป” ดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา 8(11) แห่งพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 ได้

ดังนั้น การตีความบทนิยามคำว่า “ความลับทางการค้า” แห่งพระราชบัญญัติความลับทางการค้า พ.ศ. 2545 จึงควรตีความโดยยึดหลักการตีความตามลายลักษณ์อักษรประกอบกับหลักการตีความตามเจตนารมณ์ รวมถึงอาศัยเครื่องมือช่วยตีความกฎหมายที่เกี่ยวข้องนำมาประกอบการตีความด้วย

การตีความคำว่า “ยังไม่รู้จักกันโดยทั่วไป” ในบทนิยามคำว่า “ความลับทางการค้า”

ตามที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น การตีความคำว่า “ยังไม่รู้จักกันโดยทั่วไป” อาจตีความได้ว่า ข้อมูลการค้าต้องไม่รู้จักกันในหมู่บุคคลทั่วไป กลุ่มของบุคคลทั่วไปจึงเป็นตัวชี้วัดว่าข้อมูลการค้านั้นจะเป็นความลับทางการค้าหรือไม่ ผู้ที่ตีความเช่นนี้อาจตีความคำว่า “ยังไม่รู้จักโดยทั่วไป” โดยลำพังโดยไม่ตีความประกอบกับคำว่า “ในหมู่บุคคลซึ่งโดยปกติแล้วต้องเกี่ยวข้องกับข้อมูลดังกล่าว” ผู้ที่ตีความเช่นนี้อาจเห็นว่า คำว่า “ในหมู่บุคคลซึ่งโดยปกติแล้วต้องเกี่ยวข้องกับข้อมูลดังกล่าว” เป็นวลีที่ขยายคำว่า “ยังเข้าถึงไม่ได้” เท่านั้น ไม่ได้เป็นวลีที่ขยายความของคำว่า “ยังไม่รู้จักกันโดยทั่วไป”

อย่างไรก็ตาม การตีความคำว่า “ยังไม่รู้จักโดยทั่วไป” อาจตีความได้ว่า ข้อมูลการค้าต้องไม่รู้จักกันโดยทั่วไปในหมู่บุคคลซึ่งโดยปกติแล้วต้องเกี่ยวข้องกับข้อมูลดังกล่าว กลุ่มของบุคคลที่เป็นตัวชี้วัดว่าข้อมูลการค้านั้นเป็นความลับทางการค้าหรือไม่ ก็คือหมู่บุคคลซึ่งโดยปกติแล้วต้องเกี่ยวข้องกับข้อมูลนั้น ผู้ที่ตีความเช่นนี้คงจะตีความคำว่า “ยังไม่รู้จักโดยทั่วไป” ประกอบกับคำว่า “ในหมู่บุคคลซึ่งโดยปกติแล้วต้องเกี่ยวข้องกับข้อมูลดังกล่าว” กล่าวคือ คำว่า “ในหมู่บุคคลซึ่งโดยปกติแล้วต้องเกี่ยวข้องกับข้อมูลดังกล่าว” เป็นถ้อยคำที่ขยายความคำว่า “ยังไม่รู้จักกันโดยทั่วไป”

การตีความข้างต้นเป็นการตีความตามลายลักษณ์อักษรแต่ให้ผลของการตีความที่แตกต่างกัน การตีความคำว่า “ยังไม่รู้จักโดยทั่วไป” จึงควรต้องพิจารณาถึงเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติความลับทางการค้า พ.ศ. 2545 เหตุผลในตราพระราชบัญญัติฉบับนี้คือ โดยที่ประเทศไทยมีนโยบายการส่งเสริมการประกอบธุรกิจให้เป็นไปอย่างเสรีและป้องกันมิให้เกิดการกระทำอันไม่เป็นธรรมในการประกอบธุรกิจ ประกอบกับกฎหมายว่าด้วยความรับผิดชอบทางละเมิดของประเทศไทยยังไม่ครอบคลุมถึงความรับผิดชอบในความลับทางการค้าจึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้ อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาเหตุผลในการตราพระราชบัญญัตินี้แล้ว ก็ยังไม่ทราบถึงเจตนารมณ์ของบทนิยามคำว่า “ความลับทางการค้า” ผู้เขียนเห็นว่า

ความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า (Agreement on Trade-Related Aspects of Intellectual Property Rights หรือ TRIPS Agreement) จะเป็นเครื่องมือที่ช่วยในการตีความคำว่า “ยังไม่มีรู้จักกันโดยทั่วไป” ที่ปรากฏในบทนิยาม “ความลับทางการค้า” เพราะประเทศไทยเป็นประเทศสมาชิกของ TRIPS Agreement และประเทศไทยได้ตราพระราชบัญญัติความลับทางการค้า พ.ศ. 2545 เพื่อให้เป็นไปตามพันธกรณีที่กำหนดไว้ใน TRIPS Agreement

เมื่อพิจารณาบทนิยามคำว่า “ความลับทางการค้า” ตามพระราชบัญญัติความลับทางการค้า พ.ศ. 2545 จะพบว่าบทนิยามดังกล่าวได้ถูกยกร่างให้มีถ้อยคำที่สอดคล้องกับการคุ้มครองสารสนเทศที่ไม่เปิดเผย (undisclosed information) ตามข้อ 39.2 ของ TRIPS Agreement ทั้งนี้ TRIPS Agreement ได้กำหนดมาตรฐานขั้นต่ำในการคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา ข้อ 39.2 ของ TRIPS Agreement ได้กำหนดว่า

“Natural and legal persons shall have the possibility of preventing information lawfully within their control from being disclosed to, acquired by, or used by others without their consent in a manner contrary to honest commercial practices so long as such information:

(a) is secret in the sense that it is not, as a body or in the precise configuration and assembly of its components, generally known among or readily accessible to persons within the circles that normally deal with the kind of information in question;

(b) has commercial value because it is secret; and

(c) has been subject to reasonable steps under the circumstances, by the person lawfully in control of the information, to keep it secret.”

การยกร่างบทนิยามคำว่า “ความลับทางการค้า” ตามกฎหมายไทยจึงน่าจะเป็นการยกร่างโดยยึดตามมาตรฐานขั้นต่ำของข้อ 39.2 ของ TRIPS Agreement ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าบทนิยามคำว่า “ความลับทางการค้า” ภายใต้พระราชบัญญัติความลับทางการค้า พ.ศ. 2545 มีลักษณะไม่แตกต่างจากความหมายของความลับทางการค้าของประเทศอื่นๆ รวมถึงประเทศพัฒนาแล้ว¹³ ดังนั้น ข้อความในบทนิยาม “ความลับทางการค้า” ตามกฎหมายไทยที่ว่า “ข้อมูลการค้าซึ่งยังไม่มีรู้จักกันโดยทั่วไป หรือยังเข้าถึงไม่ได้ในหมู่บุคคลซึ่งโดยปกติแล้วต้องเกี่ยวข้องกับข้อมูลดังกล่าว” มีความสอดคล้องกับข้อ 39.2(a) ของ TRIPS Agreement

¹³ วิมาน กฤตพลวิมาน, “มาตรการรักษาความลับทางการค้า,” วารสารกฎหมายสุโขทัยธรรมมาธิราช 93, เล่มที่ 2, ปีที่ 13, น. 95 (ธันวาคม 2544).

Mr.Nuno Pires de Carvalho และ Professor Charles Lawson ได้อธิบายว่า สารสนเทศที่จะได้รับความคุ้มครองตามข้อ 39.2(a) ของ TRIPS Agreement นั้นจะต้องมีการเปรียบเทียบกับหมู่บุคคลในวงการซึ่งโดยปกติเกี่ยวข้องกับสารสนเทศดังกล่าวนั้น สารสนเทศจะไม่ได้ได้รับความคุ้มครองภายใต้ข้อ 39.2(a) ของ TRIPS Agreement ก็ต่อเมื่อสารสนเทศนั้นเป็นที่รู้จักโดยทั่วไปในหมู่บุคคลในวงการซึ่งโดยปกติเกี่ยวข้องกับสารสนเทศดังกล่าวนั้น กลุ่มบุคคลที่เป็นตัวชี้วัดของข้อ 39.2(a) จึงไม่ใช่บุคคลทั่วไป¹⁴ นอกจากนี้แล้ว หากพิจารณาข้อความในข้อ 39.2(a) ของ TRIPS Agreement จะเห็นได้ว่า มีคำว่า “among” ซึ่งเป็นคำบุพบทที่ทำหน้าที่เชื่อมหรือแสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำว่า “generally known” และคำว่า “persons within the circles that normally deal with the kind of information in question” จึงทำให้ข้อ 39.2(a) อ่านได้ความว่า “it is not ... generally known among ... persons within the circles that normally deal with the kind of information in question” การตีความคำว่า “ยังไม่รู้จักโดยทั่วไป” ในบทนิยามความลับทางการค้าตามพระราชบัญญัติความลับทางการค้า พ.ศ. 2545 ควรตีความให้สอดคล้องกับข้อ 39.2(a) ของ TRIPS Agreement ดังนั้น ข้อมูลการค้าซึ่งยังไม่รู้จักกันโดยทั่วไปตามพระราชบัญญัติความลับทางการค้า พ.ศ. 2545 จึงควรต้องเป็นข้อมูลการค้าที่ไม่รู้จักกันในหมู่บุคคลซึ่งโดยปกติแล้วต้องเกี่ยวข้องกับข้อมูลดังกล่าว

นอกจากนี้แล้ว ยังมีข้อพิจารณาอีกว่า การรู้จักกัน โดยทั่วไปนั้นจะต้องเป็นที่รู้จักกันในหมู่บุคคลที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลเป็นจำนวนมากน้อยเพียงใด นักกฎหมายไทยข้างต้นไม่ได้อธิบายในประเด็นเรื่องนี้ไว้ การตีความของคำว่า “รู้จักกัน โดยทั่วไป” ภายใต้พระราชบัญญัติความลับทางการค้า พ.ศ. 2545 ก็อาจอาศัย TRIPS Agreement เป็นเครื่องมือช่วยในการตีความได้

การรู้จักกัน โดยทั่วไปของสารสนเทศภายใต้ TRIPS Agreement ก็ยังเป็นข้อถกเถียงเช่นเดียวกับประเทศไทย ประเด็นของการรู้จักกัน โดยทั่วไปของสารสนเทศภายใต้ TRIPS Agreement นั้นได้มีนัก

¹⁴ โปรดดู Carlos M Correa, Trade Related Aspects of Intellectual Property Rights: A Commentary on the TRIPS Agreement, (Oxford University Press, 2007), p. 372; Daniel Gervais, The TRIPS Agreement: Drafting History and Analysis, 4th Edition, (Sweet & Maxwell, 2008), p.542; François Dessemontet, “Protection of Trade Secrets and Confidential Information” in C M Correa and A A Yasuf (eds), Intellectual Property and International Trade: the TRIPS Agreement, 2nd Edition, (Wolters Kluwer, 2008), p.283; Nuno Pires de Carvalho, The TRIPS Regime of Antitrust and Undisclosed Information, (Kluwer Law International, 2008), p.232-233; Justin Malbon, Charles Lawson and Mark Davison, The WTO Agreement on Trade-Related Aspects of Intellectual Property Rights: A Commentary, (Deward Dlgar Publishing, 2014), p.581.

กฎหมายอธิบายไว้หลายท่าน เช่น Mr.Nuno Pires de Carvalho อธิบายว่า สารสนเทศจะไม่ได้ได้รับความคุ้มครองตามข้อ 39.2(a) ก็ต่อเมื่อบุคคลสุดท้ายในหมู่บุคคลในวงการซึ่งโดยปกติเกี่ยวข้องกับสารสนเทศดังกล่าวนั้น ได้รู้จักสารสนเทศนั้นและ Mr.Nuno Pires de Carvalho ได้ยกตัวอย่างว่า ถ้าในอุตสาหกรรมนั้นมีบริษัทเพียง 10 บริษัท สารสนเทศจะยังคงเป็นความลับทางการค้าอยู่ถ้าบริษัทที่ 10 ยังไม่รู้ถึงสารสนเทศนั้น¹⁵ จากคำอธิบายนี้อาจกล่าวได้ว่า เมื่อบุคคลทุกคนในวงการซึ่งโดยปกติเกี่ยวข้องกับสารสนเทศ ได้รู้จักสารสนเทศนั้นแล้ว สารสนเทศก็จะเป็นที่รู้จักโดยทั่วกันซึ่งจะทำให้สารสนเทศนั้น ไม่ได้ได้รับความคุ้มครองตามข้อ 39.2(a) ของ TRIPS Agreement ส่วน Professor Pedro Portellano Díez ได้อธิบายว่า สารสนเทศที่รู้จักกันในบุคคลหมู่ข้างมาก (majority) ในวงการซึ่งโดยปกติเกี่ยวข้องกับสารสนเทศนั้น จะไม่ได้ได้รับความคุ้มครองตามข้อ 39.2(a) ของ TRIPS Agreement¹⁶ เมื่อพิจารณาความเห็นของ Mr.Nuno Pires de Carvalho และ Professor Pedro Portellano Díez แล้ว จะเห็นได้ว่าการตีความคำว่า “รู้จักกันโดยทั่วไป” (generally known) ภายใต้อาณัติ TRIPS Agreement ก็ยังมีความเห็นที่แตกต่างกันอยู่

ผู้เขียนเห็นว่า การตีความคำว่า “รู้จักกันโดยทั่วไป” ภายใต้อาณัติ TRIPS Agreement ควรใช้หลักการตีความที่ได้กำหนดไว้ในอนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยกฎหมายสนธิสัญญา (Vienna Convention on the Law of Treaties) โดยมาตรา 31.1 ได้กำหนดว่า การตีความสนธิสัญญาต้องตีความโดยสุจริต (good faith) ให้สอดคล้องกับความหมายธรรมดา (ordinary meaning) ของข้อความตามเนื้อหาแห่งสนธิสัญญาและตามวัตถุประสงค์และความมุ่งหมายตามสนธิสัญญา¹⁷ การตีความคำว่า “รู้จักกันโดยทั่วไป” ในข้อ 39.2(a) ของ TRIPS Agreement จึงควรตีความโดยให้สอดคล้องกับความหมายธรรมดาของคำว่า “รู้จักกันโดยทั่วไป” ทั้งนี้ องค์กรอุทธรณ์ขององค์การการค้าโลก (WTO’s Appellate Body) ได้เคยนำหลักการตีความตามมาตรา

¹⁵ Nuno Pires de Carvalho, *The TRIPS Regime of Antitrust and Undisclosed Information*, (Kluwer Law International, 2008), p.233.

¹⁶ Markus Peter and Martin Michaelis, “Protection of Undisclosed Information” in P-T Stoll, J Busche and K Arend (eds), *WTO: Trade-Related Aspects of Intellectual Property Rights*, (Koninklijke Brill NV, 2009), p.640, citing Pedro Portellano Díez, “Protección de la Información no Divulgada” in J L Iglesias Prada (ed) *Los Derechos de Propiedad Intelectual en la Organización Mundial del Comercio: El Acuerdo sobre los Aspectos de los Derechos de Propiedad Intelectual Relacionados con el Comercio*, (Centro de Estudios para el Fomento de la Investigación, 1997), p.344.

¹⁷ มาตรา 31.1 แห่งอนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยกฎหมายสนธิสัญญา บัญญัติไว้ว่า “A treaty shall be interpreted in good faith in accordance with the ordinary meaning to be given to the terms of the treaty in their context and in the light of its object and purpose.”

31.1 ของอนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยกฎหมายสนธิสัญญามาปรับใช้ในคดี *United States – Measures Affecting the Cross-Border Supply of Gambling and Betting Services* องค์การอุทธรณ์ขององค์การการค้าโลกอธิบายว่า องค์การอุทธรณ์อาจเริ่มต้นจากการตีความถ้อยคำโดยการค้นหาความหมายของถ้อยคำนั้นจากพจนานุกรม¹⁸ ดังนี้ การตีความคำว่า “รู้จักกันโดยทั่วไป” (generally known) ตามข้อ 39.2(a) ของ TRIPS Agreement อาจตีความโดยการค้นหาความหมายธรรมดาจากพจนานุกรม ทั้งนี้ Oxford English Dictionary ซึ่งเป็นพจนานุกรมเล่มหนึ่งได้ให้ความหมายของคำว่า “โดยทั่วไป” (generally) ว่า “เกี่ยวกับฝ่ายข้างมากของบุคคลหรือเหตุการณ์ โดยส่วนใหญ่แล้ว อย่างกว้างขวาง อย่างแพร่หลาย”¹⁹ เมื่อพิจารณาความหมายของคำว่า “โดยทั่วไป” ตาม Oxford English Dictionary แล้ว ทำให้เข้าใจได้ว่า สารสนเทศที่จะไม่ได้รับความคุ้มครองภายใต้ TRIPS Agreement คือสารสนเทศที่เป็นที่รู้จักในบุคคลฝ่ายข้างมากซึ่งโดยปกติเกี่ยวข้องกับสารสนเทศ โดยไม่จำเป็นต้องเป็นสารสนเทศที่เป็นที่รู้จักกันของทุกคนซึ่งโดยปกติเกี่ยวข้องกับสารสนเทศนั้น ถ้าสารสนเทศเป็นที่รู้จักในคนหมู่น้อยซึ่งโดยปกติเกี่ยวข้องกับสารสนเทศ สารสนเทศนั้นก็ยังได้รับการคุ้มครองในฐานะที่เป็นข้อมูลที่ไม่เปิดเผยตามข้อ 39.2(a) ของ TRIPS Agreement นอกจากนี้ สารสนเทศที่จะไม่ได้รับความคุ้มครองภายใต้ TRIPS Agreement ไม่จำเป็นต้องเป็นสารสนเทศที่ไม่มีใครรู้ นอกจากเจ้าของสารสนเทศนั้น การได้รับความคุ้มครองจึงไม่จำเป็นต้องเป็นความลับเด็ดขาด (absolute secret)

เมื่อทราบความหมายของคำว่า “รู้จักกันโดยทั่วไป” ตามข้อ 39.2(a) ของ TRIPS Agreement แล้ว ความหมายดังกล่าวตาม TRIPS Agreement จึงอาจใช้เป็นเครื่องมือช่วยในการตีความคำว่า “รู้จักกันโดยทั่วไป” ซึ่งปรากฏอยู่ในบทนิยามคำว่า “ความลับทางการค้า” ตามกฎหมายไทยได้ ข้อมูลการค้าที่จะไม่ได้รับความคุ้มครองในฐานะความลับทางการค้าภายใต้พระราชบัญญัติความลับทางการค้า พ.ศ. 2545 นั้นจึงไม่จำเป็นที่เจ้าของความลับทางการค้าเป็นผู้รู้เพียงผู้เดียว ข้อมูลการค้าอาจจะเป็นที่รู้จักของบุคคลอื่นได้ หรือบุคคลอื่นอาจจะค้นพบข้อมูลการค้าโดยอิสระหรือโดยการทำวิศวกรรมย้อนกลับก็ได้ ข้อมูลการค้าเหล่านั้นจะไม่ได้รับความคุ้มครองในฐานะความลับทางการค้าเมื่อข้อมูลการค้าเป็นที่รู้จักกันในบุคคลฝ่ายข้างมากซึ่งโดยปกติแล้วต้องเกี่ยวข้องกับข้อมูลนั้น นอกจากนี้ พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ได้ให้

¹⁸ โปรดดู Report of the Appellate Body, *United States – Measures Affecting the Cross-Border Supply of Gambling and Betting Services*, WTO Doc WT/DS285/AB/R (7 April 2005).

¹⁹ Oxford English Dictionary พิมพ์ครั้งที่ 3 เดือนกันยายน 2552 ได้ให้ความหมายของคำว่า “generally” ว่า “with respect to the majority of individuals or cases; for the most part; widely; extensively”

ความหมายของคำว่า “ทั่วไป” ว่า “ส่วนใหญ่ ส่วนมาก” ดังนั้น การตีความคำว่า “รู้จักกันโดยทั่วไป” ที่ปรากฏในกฎหมายไทยโดยใช้ข้อ 39.2(a) ของ TRIPS Agreement เป็นเครื่องมือในการช่วยตีความและการตีความโดยอาศัยพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานเป็นเครื่องมือในการตีความ ผลของการตีความออกมาเป็นอย่างเดียวกัน กล่าวคือ ความลับทางการค้าจะสูญเสียการคุ้มครองตามพระราชบัญญัติความลับทางการค้า พ.ศ. 2545 เมื่อความลับทางการค้านั้นเป็นที่รู้จักในบุคคลหมู่มากของบุคคลซึ่งโดยปกติแล้วต้องเกี่ยวข้องกับข้อมูลนั้น โดยไม่จำเป็นต้องให้ทุกคนรู้จักข้อมูล เช่น อุตสาหกรรมหนึ่งมีผู้ประกอบการ 10 ราย หากผู้ประกอบการ 4 รายรู้ข้อมูลการค้า ข้อมูลการค้านั้นยังคงเป็นความลับทางการค้า แต่ถ้าผู้ประกอบการ 6 รายรู้ข้อมูลการค้า ข้อมูลการค้านั้นสูญเสียความเป็นความลับทางการค้า จึงทำให้ไม่ได้รับความคุ้มครองตามพระราชบัญญัติความลับทางการค้า พ.ศ. 2545 การสูญเสียความคุ้มครองจึงไม่จำเป็นที่ข้อมูลการค้านั้นต้องเป็นที่รู้จักในบรรดาผู้ประกอบการทั้งหมด 10 ราย

ข้อพิจารณาอีกประการหนึ่งคือ “บุคคลซึ่งโดยปกติแล้วต้องเกี่ยวข้องกับข้อมูล” ภายใต้พระราชบัญญัติความลับทางการค้า พ.ศ. 2545 มีขอบเขตเพียงใด นักกฎหมายได้ให้ความเห็นที่แตกต่างกัน เช่น ท่านสุพิศ ปรานีผลกรัง ได้อธิบายว่า “อาจจะกล่าวได้กว้าง ๆ ว่าเป็นบุคคลที่เกี่ยวข้องในวงงานนั้น ๆ ไม่ว่าจะ เป็นในด้านของผู้เกี่ยวข้องด้านการผลิต ซื่อขาย ตลอดจนผู้บริโภค หรือบุคคลอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องนั่นเอง”²⁰ ศาสตราจารย์ (พิเศษ) สุชาติ ธรรมาพิทักษ์กุล ได้กล่าวว่า “คำว่าไม่เป็นที่รู้จักกันโดยทั่วไปนั้น น่าจะหมายถึงเฉพาะในกลุ่มที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจหรืออุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลทางการค้านั้น ๆ” ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าบุคคลซึ่งโดยปกติแล้วต้องเกี่ยวข้องกับข้อมูลหมายถึงกลุ่มที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจหรืออุตสาหกรรม²¹ รองศาสตราจารย์วิมาน กฤตพลวิมาน ได้ยกตัวอย่างบุคคลซึ่งโดยปกติแล้วต้องเกี่ยวข้องกับข้อมูล เช่น ผู้ประกอบกิจการค้าลักษณะเดียวกันหรือคู่แข่งทางการค้า²² นายสุรพล ไตรเวทย์ได้กล่าวว่า “สำหรับคำว่า ‘ยังเข้าถึงไม่ได้’ ในกลุ่มบุคคลซึ่งโดยปกติต้องเกี่ยวข้องกับข้อมูลดังกล่าว’ หมายความว่า ข้อมูลการค้านั้น กลุ่มบุคคลที่มีทักษะหรือความเชี่ยวชาญด้านนั้น ๆ โดยเฉพาะก็ยังไม่เคยรับรู้หรือเข้าใจมา

²⁰ สุพิศ ปรานีผลกรัง, *อ้างแล้ว เจริญธรรมที่ 1*, น.22.

²¹ สุชาติ ธรรมาพิทักษ์กุล, *อ้างแล้ว เจริญธรรมที่ 2*, น.167

²² วิมาน กฤตพลวิมาน, *อ้างแล้ว เจริญธรรมที่ 13*, น.95.

ก่อน” ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าบุคคลซึ่งโดยปกติแล้วต้องเกี่ยวข้องกับข้อมูลหมายถึงกลุ่มบุคคลที่มีทักษะหรือความเชี่ยวชาญด้านนั้น ๆ²³

ผู้เขียนเห็นว่า “บุคคลซึ่งโดยปกติแล้วต้องเกี่ยวข้องกับข้อมูล” ตามพระราชบัญญัติความลับทางการค้า พ.ศ. 2545 นั้นไม่ใช่บุคคลใด ๆ ก็ได้ที่เกี่ยวข้องกับข้อมูล แต่ควรจะเป็นบุคคล “ในวงการ” ซึ่งโดยปกติต้องเกี่ยวข้องกับข้อมูลนั้น ทั้งนี้เป็นเพราะการตีความของถ้อยคำดังกล่าวควรจะสอดคล้องกับข้อ 39.2(a) ของ TRIPS Agreement ซึ่งใช้ถ้อยคำว่า “บุคคลในวงการซึ่งโดยปกติเกี่ยวข้องกับประเภทของสารสนเทศดังกล่าวนั้น”²⁴ จะเห็นได้ว่า ข้อ 39.2(a) มีคำว่า “ในวงการ” การตีความคำว่า “บุคคลซึ่งโดยปกติแล้วต้องเกี่ยวข้องกับข้อมูล” ตามกฎหมายไทยจึงควรต้องตีความประกอบคำว่า “ในวงการ” ด้วย นอกจากนี้ผู้เขียนยังเห็นอีกว่า “บุคคลซึ่งโดยปกติแล้วต้องเกี่ยวข้องกับข้อมูล” ตามพระราชบัญญัติความลับทางการค้า พ.ศ. 2545 จะต้องเป็นบุคคลที่ตระหนักว่าข้อมูลการค้านั้นเป็นข้อมูลที่มีประโยชน์ในเชิงพาณิชย์ เพราะเงื่อนไขที่สำคัญอีกประการหนึ่งของการเป็นความลับทางการค้าคือ ข้อมูลการค้านั้นต้องมีประโยชน์ในเชิงพาณิชย์ จึงควรต้องนำมาประกอบพิจารณาในการตีความด้วย

เมื่อพิจารณาความเห็นของนักกฎหมายข้างต้น จะเห็นได้ว่า การตีความของท่านสุพิศ ปรานิตพล ว่าเป็นการตีความที่มีความหมายกว้างเกินไป ดังจะเห็นได้ว่าบุคคลซึ่งโดยปกติแล้วต้องเกี่ยวข้องกับข้อมูล รวมถึงผู้บริโภครวมถึงบุคคลอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งผู้บริโภครวมถึงบุคคลอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องอาจจะไม่ใช่ผู้ที่อยู่ในวงการหรือเกี่ยวข้องโดยตรง แต่เป็นผู้ที่เกี่ยวข้องโดยอ้อมเท่านั้น ส่วนการตีความของนายสุรพล ไตรเวทย์ นั้น ผู้เขียนเห็นว่าเป็นการตีความที่มีความหมายอย่างแคบเกินไป กล่าวคือ บุคคลซึ่งโดยปกติแล้วต้องเกี่ยวข้องกับข้อมูลจะถูกจำกัดเฉพาะผู้ที่มีทักษะหรือความเชี่ยวชาญด้านเท่านั้น ถ้ากรรมการบริษัทไม่มีทักษะหรือความเชี่ยวชาญที่เกี่ยวกับข้อมูลนั้น กรรมการบริษัทก็อาจไม่ถือว่าเป็นบุคคลซึ่งโดยปกติแล้วต้องเกี่ยวข้องกับข้อมูล

บทสรุป

บทนิยาม “ความลับทางการค้า” ตามมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติความลับทางการค้า พ.ศ. 2545 ที่บัญญัติว่า “ข้อมูลการค้านั้นยังไม่รู้จักกัน โดยทั่วไป หรือยังเข้าถึงไม่ได้ในหมู่บุคคลซึ่งโดยปกติแล้วต้อง

²³ สุรพล ไตรเวทย์, *อ้างแล้ว* *เชิงอรรถที่ 4*, น.42.

²⁴ “persons within the circles that normally deal with the kind of information in question”

เกี่ยวข้องกับข้อมูลดังกล่าว...” นั้น เมื่อตีความบทนิยามโดยตีความตามลายลักษณ์อักษรและตามเจตนารมณ์ ประกอบกับการอาศัย TRIPS Agreement เป็นเครื่องมือช่วยในการตีความ บทนิยามจึงถูกตีความได้ว่า ความลับทางการค้าจะต้องเป็นข้อมูลการค้าซึ่งยังไม่รู้จักกันโดยทั่วไปในหมู่บุคคลซึ่งโดยปกติแล้วต้องเกี่ยวข้องกับข้อมูลดังกล่าว บุคคลที่เป็นตัวชี้วัดว่าข้อมูลการค้าเป็นที่รู้จักกันหรือไม่ก็คือหมู่บุคคลซึ่งโดยปกติแล้วต้องเกี่ยวข้องกับข้อมูล แต่ไม่ใช่สาธารณะหรือบุคคลทั่วไป นอกจากนี้ การรู้จักกันโดยทั่วไปที่จะทำให้ข้อมูลการค้าไม่ได้รับความคุ้มครองตามพระราชบัญญัติความลับทางการค้า พ.ศ. 2545 จะต้องเป็นการรู้จักโดยทั่วไปในบุคคลฝ่ายข้างมาก โดยไม่จำเป็นต้องให้บุคคลทุกคนต้องรู้จักข้อมูลการค้า นั้น ๆ บุคคลซึ่งโดยปกติแล้วต้องเกี่ยวข้องกับข้อมูลการค้าก็ควรจะเป็นบุคคลในวงการซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับข้อมูลโดยตรง และบุคคลเหล่านั้นต้องตระหนักถึงประโยชน์ในเชิงพาณิชย์ของข้อมูลการค้า นั้น

บรรณานุกรม

- Carlos M Correa. Trade Related Aspects of Intellectual Property Rights: A Commentary on the TRIPS Agreement. Oxford University Press, 2007.
- Daniel Gervais. The TRIPS Agreement: Drafting History and Analysis. 4th Edition. Sweet & Maxwell, 2008.
- François Dessemondet. “Protection of Trade Secrets and Confidential Information” in C M Correa and A A Yasuf (eds). Intellectual Property and International Trade: the TRIPS Agreement. 2nd Edition. Wolters Kluwer, 2008.
- Justin Malbon, Charles Lawson and Mark Davison. The WTO Agreement on Trade-Related Aspects of Intellectual Property Rights: A Commentary. Deward Dlgar Publishing, 2014.
- Markus Peter and Martin Michaelis. “Protection of Undisclosed Information” in P-T Stoll, J Busche and K Arend (eds). WTO: Trade-Related Aspects of Intellectual Property Rights. Koninklijke Brill NV, 2009.
- Nuno Pires de Carvalho. The TRIPS Regime of Antitrust and Undisclosed Information. Kluwer Law International, 2008.
- Report of the Appellate Body, *United States – Measures Affecting the Cross-Border Supply of Gambling and Betting Services*, WTO Doc WT/DS285/AB/R (7 April 2005).

ชนพจน เอกโยคยะ. “กฎหมายความลับทางการค้า.” ใน ทรัพย์สินทางปัญญาในยุคโลกาภิวัตน์ เล่ม 2.

บรรณาธิการโดย นันทน อินทนนท์. กรุงเทพมหานคร : จีระการพิมพ์, 2547.

ชานินทร์ กรัยวิเชียร และ วิชา มหาคุณ. การตีความกฎหมาย. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร : ชวนพิมพ์, 2548.

ชานินทร์ กรัยวิเชียร. “หลักการตีความกฎหมายตามครรลองของหลักนิติรัฐและนิติธรรม.” จุดนิติ 4. ฉบับที่ 4. (กรกฎาคม – สิงหาคม 2553).

บวรศักดิ์ อุวรรณโณ. “หลักการตีความกฎหมายตามครรลองของหลักนิติรัฐและนิติธรรม.” จุดนิติ 29. ฉบับที่ 4. (กรกฎาคม – สิงหาคม 2553).

วิมาน กฤตพลวิมาน. “มาตรการรักษาความลับทางการค้า.” วารสารกฎหมายสุโขทัยธรรมมาธิราช 93. เล่มที่ 2. ปีที่ 13. (ธันวาคม 2544).

สุชาติ ธรรมาพิทักษ์กุล. “ความลับทางการค้า.” ใน ตำรากฎหมายทรัพย์สินทางปัญญา. กรุงเทพมหานคร : เนติบัณฑิตยสภาในพระบรมราชูปถัมภ์, 2555.

สุพิศ ปราณิพลกรัง. กฎหมายว่าด้วยความลับทางการค้า. กรุงเทพมหานคร : อินเทอร์เน็ต, 2546.

สุรพล ไตรเวทย์. คำอธิบายพระราชบัญญัติความลับทางการค้า พ.ศ. 2545. กรุงเทพมหานคร : วิญญูชน, 2546.

อักษราทร จุฬารัตน. “หลักการตีความกฎหมายตามครรลองของหลักนิติรัฐและนิติธรรม.” จุดนิติ 14. ฉบับที่ 4. (กรกฎาคม – สิงหาคม 2553).